

възникнали спорове, които се изродили въ нападки и дори преследвания. Особено се отличилъ въ язвителната си критика Кипиловски, който, на отиване отъ Букурещъ за Буда Пеща, гдето щѣлъ да печата една своя книга, билъ се за прѣлъ при познатитѣ си въ Брашовъ. Щомъ пламнали страститѣ между тѣзи учени българи и се стигнало до недостойни подмѣтания и вражди, Селимински се убедилъ, че е рано още да се мисли за сгруппирване на нашитѣ книжовници и за разрешение на голѣмия и жизненъ за националното възраждане езиковъ въпросъ. Вѣрно е, че Неновичъ не билъ подготвенъ за поставената си задача (дори Венелинъ, тѣй снизходителенъ иначе, го нарича „лошъ филологъ“); но и Кипиловски се показалъ крайно несдържанъ въ мненията си и претенциитѣ си да налага самъ новия български правописъ. Ето защо Селимински се отвърналъ отъ идеята за филогическо дружество въ Брашовъ и предпочелъ да иде въ родината си, за да сѣе знания и съзнание между скромния, енергичния и способния за чисто патриотическо въодушевление български еснафъ.

Какво е вършилъ Селимински около една година въ Брашовъ, каква работа е залавялъ, за да се препитава, не се споменува нигде въ мемоаритѣ му. Трѣбва да предполагаме, че той ще е билъ частенъ учитель на децата отъ българската по-заможна колония, и то по грѣцки езикъ, и че въ свободното си време ще е челъ жадно разни книги, разширявайки така образованието си. Намирайки обаче такова занятие въ чужбина за губи-време и все по-силно обхващанъ отъ оная привързаностъ къмъ родното мѣсто, която Плутархъ нарича *φιλοχωρεῖον*, той се решава да се завърне въ България.

Щомъ получилъ съобщение отъ съгражданитѣ си, че може да потегли за Сливенъ, той пожелалъ да провѣри отново, за последенъ пжтъ, подготовката и волята си за трудото дѣло. Той се питалъ: ако до сега е развивалъ самонадѣяно възгледитѣ си въ чужбина, готовъ ли е да ги прилага на собственъ рискъ въ отечеството си, при познатитѣ тежки условия и неминуеми опасности? Въ състояние ли сж силитѣ му да поддържатъ до край съвѣстѣта му, задлженията му? „Като получихъ писмената покана, признава той по-късно, почувствахъ и си представихъ ясно разликата между думи и дѣла; що значи, да съветвашъ другитѣ да действуватъ, и що е самъ да изпълнишъ съветваното; и се намѣрихъ въ трудно и опасно